HOOP VOOR EEN ANDER MIDDEN OOSTEN

verzamelde werken over de opstanden in het Midden-Oosten, de opkomst van Islamistische Staat en het verzet van de emancipatorische beweging in Rojava

Vertalingen en teksten door Tommy Ryan, November 2015
Uitgegeven door Anarchistische Groep Nijmegen

www.anarchstischegroepnijmegen.nl

Dank aan Tahrir-ICN voor hun inspanningen om nieuws en teksten van libertaire hand uit het Midden-Oosten en Noord-Afrika te publiceren en aan de Duitstalige krant Analyse und Kritik de vrijgave voor deze vertalingen. Dank aan mijn kameraden van de AGN en mijn partner die mij zo vaak geholpen hebben met het bekritiseren en corrigeren van mijn teksten.

INDEX

VOORWOORD

Toen in 2011 het ene na het andere totalitaire regime in Noord-Afrika en het Midden-Oosten onder druk kwam en te staan veranderde mijn wereldbeeld

Toen de bevolking van veel landen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten in opstand kwam tegen de dictaturen die daar regeerde gebeurde er iets bijzonders. Zij bevrijdde mij van een racistisch wereld beeld waarvan ik mijzelf tot dan toe niet eens bewust was. Ze opende een werelddeel voor me dat zich, getekend door een koloniale geschiedenis, probeert te ontworstelen aan de status quo van sociale en economische onderdrukking. En daarbij ontmoette ik hen als mijn gelijken.

Mensen waarmee ik me eigenlijk nooit had geïdentificeerd, verzetten zich op een vergelijkbare manier als dat ik en mijn kameraden dat hier doen – en voor vergelijkbare doeleinden. Met die gelijke doeleinden doel ik niet op het zogenaamde ideaal dat de mainstream media ons voorhoud: ‘democratie en kapitalisme’. Men had namelijk niet per sé de ambitie om een politiek model te hebben zoals hier in het zogenaamd verlichtte Westen. Of om zich in lijn te stellen met de kapitalistische logica van de staten die zo lang hebben bijgedragen aan de onderdrukkende regimes waar zij zich nu van probeerden te ontdoen.

In Tunesië, Egypte, Libië, Qatar, Jemen, Syrië en zelfs Irak en Afghanistan vonden massaprotesten plaats vanwege de prijs van primaire levensmiddelen en daarnaast vaak ook om meer zelfbeschikking, tegen de verstikkende politieke sfeer, het politiegeweld... De regimes werden – en worden nog steeds(!) - massaal gesteund door hun voormalig koloniale bezetters die grote economische belangen hebben in de gebieden. Veel van deze regimes ontvangen nog steeds miljarden aan militaire steun in ruil voor grondstoffen, goedkope arbeid en het verdedigen van Westerse belangen. Dit gaat over het algemeen over de ruggen van de gewone mensen die in armoede leven, werken in slechte omstandigheden en worden onderdrukt met de middelen die zijn geschonken door het Westen. De dubbele moraal van de

Westerse politiek wordt zo ver van ons gehouden, maar de mensen daar weten maar al te goed hoe de vork aan de steel zit. Egypte is hierbij het modelvoorbeeld, maar ook Tunesië, Qatar en Lybië dingen mee.

Het verzet van mensen waar ik voorheen nauwelijks iets van wist, zorgde voor een belevenis van een internationalisme dat ik niet eerder had ervaren. Op het moment dat honderden mensen met gevaar voor eigen leven een veldslag leverden om de brug over de Nijl in Caïro kreeg ik letterlijk tranen in mijn ogen. Niet alleen vanwege de sterke herkenning en identificatie die ik ervoer, maar ook van wegen de bevrijding die zij daarmee ook voor mij teweeg brachten. Het was alsof een sluier van racisme die over mij lag afviel. Ik werd geconfronteerd hoe men, zelfs als men kritisch is tegenover racisme, uitbuiting en onderdrukking, niet gevrijwaard is van die zaken. Het oriëntalistische beeld dat men gevoed krijgt door in populaire cultuur en massamedia heeft onbedoeld veel invloed op ons denken en de manier waarop we naar de wereld kijken. Ook als radicalen moeten wij ons hiervan niet gevrijwaard achten.

De positieve en vaak ook inclusieve strijdbaarheid van de protesten zijn wereldwijd een ongelofelijk bron van inspiratie geweest. Eén van de meest in het oog springende gebeurtenissen hierbij was de bezetting van Tahrir-plein in Caïro. Op het plein richtte men commune-achtige structuur op. Er werden medische posten opgericht, voedselvoorzieningen opgezet, water en elektra werden aangelegd, veiligheidsposten, gevonden voorwerpen georganiseerd. Daar waar behoefte aan was, werd gemeenschappelijk georganiseerd. Het interessante hierbij was dat dit gebeurde door vele verschillende etnische en religieuze groepen die normaal op redelijk gespannen voet met elkaar hadden geleefd.

De droom van een nieuw, van onderop bestuurd Midden-Oosten werd echter bruut verstoord. Verschillende regimes kregen door dat als zij niet effectief zouden reageren, hen hetzelfde lot zou wachten als Tunesië, waar de dictatuur van Ben Ali als eerste viel. De reactie was enorm en naast het brute geweld dat in landen als Qatar, Syrië en Egypte de overhand nam ging dit ook steeds meer gepaard met een poging om verdeeldheid binnen de revolutionaire opwelling te creëren. In Egypte werden religieuze groepen tegen elkaar uitgespeeld en vrouwen massaal aangevallen, aangerand en verkracht. Vergelijkbare dingen ge-

beurde in bijvoorbeeld Syrië en Libië, het leger al snel het vuur opende op de aanzwellende protesten.

Ten tweede werd naast de angst en verdelingen die de regimes op het volk loslieten ook nog eens duidelijk dat er allerhande inmenging van buitenaf ten tonele trad. Verschillende staten begonnen bedreigde regeringen militair te ondersteunen of juist (dubieuze) oppositiegroepen als zij belang hadden bij destabilisatie.

Ten derde gebeurde was er nog een ander proces gaande: religieus fanatisme stak de kop op. In het vacuüm dat is achtergebleven na de telloorgang van de seculiere verzetsbewegingen in het Midden-Oosten hebben conservatieve (reactionaire) Islamistische organisaties als de Moslim Broederschap grip proberen te krijgen op de nieuwe sociale bewegingen. Daarnaast werden we een aantal jaar geleden geconfronteerd met het bombastisch ten tonelen verschijnen van ISIS. Deze afsplitsing van Al Qaida ontpopte zich uit het sektarische geweld in Irak en startte een campagne voor een Islamitisch Kalifaat dat zij proberen te verwezenlijken in Irak en Syrië. ISIS, dat zich na het uitroepen van hun Kalifaat zichzelf omdoopte tot Islamitische Staat (IS) ontwikkelde in korte tijd zo veel momentum dat zij een belangrijke kracht in het Midden-Oosten wisten te worden.

De afgelopen jaren heb ik het nodige geschreven over de radicale Islam en islamisme en mogelijke antwoorden hierop vanuit een anarchistisch perspectief. Het is van groot belang dat we ons als anarchisten weer bezig houden met het probleem van religieus fanatisme en hier een gedegen kritiek en praktijk voor proberen te ontwikkelen. De analyse die ons wordt aangedragen door politici en de reguliere media raakt namelijk uiteindelijk kant noch wal.

Vaak dient de kritiek die zij aandragen vooral als een stok om mee te slaan naar minderheden – als middel om een racistische agenda te versterken. Bij de argumentatie en 'oplossingen' ontbreekt het al te vaak aan enig historisch besef waarmee de oorsprong van het probleem van religieus fanatisme vertroebeld. Juist vanuit een radicaal perspectief – waarbij we naar oplossingen zoeken bij de bron van de alledaagse problematiek – is het van groot belang te kijken wat bijvoorbeeld de radicale Islam precies is, wat het wil en waarom het zo succesvol is. Als

we een antwoord willen formuleren op deze (overduidelijke) bedreiging voor de vrijheid en gelijkheid zullen we een goed begrip moeten hebben van zaken.

De artikelen die je in dit pamflet vindt zijn vertalingen en zelfgeschreven teksten uit de periode 2013 tot 2015. Ze zijn bij elkaar geplaats om hopelijk bij te dragen aan een beter begrip van de oorsprong van de problematiek in het Midden-Oosten met de radicale Islam en een mogelijk antwoord hierop. Hierbij is het echter van belang voorzichtig te zijn en niet een cultureel imperialisme toe te passen waarbij wij vanuit het Westen onze lat langs de samenlevingen daar leggen. Van belang is dat we ons als gelijken zien en de analysen en antwoorden van mensen van daar ook juist versterken. Een eerste stap daarbij is het aandeel van het Westen zelf hierbij kritisch te bekijken.

Dit pamflet is grofweg opgebouwd uit twee delen. Het eerste deel onderzoekt daarbij IS, diens oorsprong, ambities en gevolgen. Het tweede deel van de artikelen bestaan uit een analyse van een mogelijk antwoord op de humanitaire crisis in het Midden-Oosten. De focus hierbij ligt op Syrië en de revolutionaire regio Rojava (West-Koerdistan). Tijdens de opstanden van 2011 zijn in het noorden van Syrië Koerdische revolutionairen begonnen met een radicaal project onder de noemer *'Democratisch Confederalisme'*. Het model dat Abdulah Öçalan ontwikkelde vormt een mogelijke uitweg uit het drama dat zich afspeelt in de regio.

Het *Democratisch Confederalisme* is gebaseerd op eerdere ervaringen van de nationale bevrijdingsstrijd van de Koerdische Arbeiders Partij (PKK) en heeft nieuwe uitgangspunten als feminisme, municipalisme en sociale ecologie waarvoor het onder andere inspiratie ontleent aan de ideeën van Murray Bookchin. In het model staan zelfbestuur, directe democratie en vrouwenemancipatie centraal en bied daarmee kans op een multi-etnische samenleving die stabiliteit kan brengen in de regio.

CONSTANTE ONTWIKKELING

De ontwikkelingen in het Midden-Oosten volgen zich echter snel op. Terwijl de reactie in Egypte inmiddels weer aan de macht is in de vorm van de volgende militaire generaal al-Sisi, mengt zich in Syrië de ene

na de andere militaire grootmacht in het conflict. Zo hebben recentelijk Rusland en Iran zich openlijk in de strijd gemengd waar dit eerder al heimlijk gebeurde door de paramilitaire organisatie Hezbollah uit Libanon.

Terwijl Rusland diens interventie legitimeert als het *“bestrijden van terrorisme”* staat het welzijn van de inwoners van Syrië op geen enkele wijze centraal in het conflict. De militaire inmenging draagt vooral bij aan een verdere intensivering van het geweld in Syrië zelf, wat enkel meer burgerslachtoffers en vluchtelingen tot gevolg zal hebben. Maar ook buiten Syrië hebben de interventies grote gevolgen. Deze dragen namelijk bij aan een verdere polarisering tussen ‘Oost’ en ‘West’. Hierbij worden wij, gewone mensen, als we niet uitkijken, met de propaganda-oorlog die ontketent is meegezogen in een oorlog die onze belangen niet dient.

Centraal in de conflict in het Midden-Oosten komen steeds duidelijker de geopolitieke en economische belangen van de verschillende grootmachten te staan – dit ten koste van de achtergebleven burgerbevolking. Door middel van het dwars zitten van de belangen van de Verenigde Staten en de Europese Unie kan Rusland bijvoorbeeld meer onderhandelingsruimte afdwingen tegenover de economische blokkade waarmee zij zijn geconfronteerd. Daarnaast geeft het een kans op een verdere versteviging van de militaire grip op het nabije Oosten en het vestigen van militaire basissen aan de Middellandse Zee. Andersom geldt precies hetzelfde voor de afwijzende houding van de VS over de inmenging van Rusland. Die dient vooral ter bescherming van de monopolypositie die de VS nu nog heeft als politieagent in de wereld.

Ook Nederland heeft een aandeel in de verslechtering van de situatie in Syrië. Als lid van de NAVO stelde Nederland Patriot-raketten op in Turkije - maar hield zich verder afzijdig in wat zich aan de andere kant van de grens afspeelde. Ditzelfde geld voor de rol van Nederland, net als zoveel andere landen binnen de EU, nu er een oogje wordt dichtgeknepen in de brute onderdrukking van de Koerden in Turkije en de frustratie van het verzet tegen IS in Rojava. Nederland heeft de afzijdigheid tegenover het conflict in Syrië tot noch toe altijd proberen te legitimeren met bepaalde een politieke correctheid. Er zou geen plek meer zijn voor

het regime van mensenrechtenschender Bashar al-Assad. Maar met de stroom vluchtelingen die de internationale afzijdigheid teweeg bracht en de militaire interventie van Rusland lijkt er wereldwijd een schuiving plaats te vinden in deze positie. Steeds meer stemmen gaan op voor een politiek van het 'mindere kwaad' - waarbij de massamoordenaar en martelaar Assad het 'mindere' kwaad is. Of men koopt de loyaliteit van een dictator in spé Tayip Erdogan van Turkije in een poging lokaal vluchtelingen te laten onderdrukken.

De situatie in Syrië en Koerdistan zijn tekenend voor de manier waarop op internationaal niveau politiek wordt bedreven. Het laat zien hoe internationale belangen in de vorm van een modern imperialisme het zelfbeschikkingsrecht van de bevolkingen met bruut geweld ontneemt voor strategisch grondgebied, goedkope olie, invloedssferen etc.

De gevolgen van het conflict in het Midden-Oosten reiken inmiddels tot in West-Europa in de vorm van een enorme vluchtelingenstroom en daarmee gepaard gaande, steeds gewelddadigere etnische spanningen. Het is van groot belang dat we de oorzaken hiervan goed kunnen identificeren zodat we een visie kunnen vormen hoe we de strijd voor vrijheid, gelijkheid en zelfbeschikking in praktijk verder kunnen brengen – zowel hier als daar.

DE VELE VADERS VAN ISLAMITISCHE STAAT

Origineel in het Arabisch geschreven door Ziad Majed, juni 2014; Engelse vertaling door Jeff Regger; vanuit het Engels naar Nederlands vertaald door Tommy Ryan

ER DOEN VELE BIZARRE VERHALEN EN SAMENZWERINGSTHEORIEËN DE RONDE OVER I.S.

De organisatie bekend onder de naam Islamitische Staat (IS, voorheen ISIS/ISIL) is niet nieuw in de regio. Noch is het een nieuw ontdekte uiting van de crisis die de Arabische samenlevingen op het moment doormaken ten tijden van de grote veranderingen die begonnen met de revoluties van 2011.

Integendeel: IS vind zijn oorsprong in meer dan één vader en is het product van meer dan één langdurige en wijdverbreide ziekte. De explosieve groei van de organisatie vandaag de dag is feitelijk het resultaat van al langer bestaande en verergerende conflicten die werden veroorzaakt door verschillende vaders.

IS is allereerst het kind van het despotisme dat, in de meest gruwelijke vorm, deze regio al zo lang plaagt. Het is geen toeval dat we diens machtsbasis zien ontstaan in Irak en Syrië. Daar waar Saddam Hussein, Hafez en Bashar Al-Assad decennia regeerden en waar zij honderdduizenden mensen vermoordden, het politieke leven vernietigden en het sektarisme verdiepten door deze om te vormen tot een mechanisme van uitsluiting en polarisatie tot het punt dat ongerechtigheid en misdaden tegen de mensheid gemeengoed werden.

IS is ten tweede de nakomeling van de invasie van de VS in Irak in 2003; zowel op de manier waarop deze in eerste instantie begon en het catastrofale mismanagement dat hierop volgde.

In het bijzonder met de uitsluiting van een grote groep Irakezen

van politieke deelname na de invasie en de vorming van een nieuwe autoriteit die hen uiteindelijk discrimineerde en hen collectief verantwoordelijk hield voor de schuld van Saddam Hussein en zijn partij. Dit zorgde ervoor dat groepen als eerder opgericht door Abu Musab en Al-Zarqawi zich konden nestelen in delen van de Iraakse samenleving, iets wat de IS enkel voortzet.

IS is de derde zoon van de agressieve Iraanse regionale politiek welke zich de afgelopen jaren heeft verhard – het ziet Irak, Libanon en Syrië als diens achtertuin en voed (direct of indirect) religieuze verdeling welke het tot ruggengraat heeft gemaakt van ideologische mobilisering, politieke wraak en vergelding die een destructieve spiraal tot gevolg hebben.

IS is het vierde kind van sommige Salafistische netwerken in *de Golf* (in Saudi Arabië en andere staten) die opkwamen en zich ontwikkelden in de jaren ‘80. Ze volgde op de olie-explosie en de ‘Afghaanse Jihad’. Deze netwerken hebben de afgelopen twee decennia hun activiteiten onder verschillende namen voortgezet en uitgebreid, allemaal in het belang van extremisme en obscuriteit.

IS is de vijfde nakomeling van een diepgaande crisis, diep geworteld in het denken van sommige Islamistische groepen die een uitvlucht zoeken uit hun enorme falen om de uitdagingen van het heden aan te gaan met een waanzinnig model dat ogenschijnlijk genomen is uit de 7de eeuw: denkende dat ze met deze denkbeeldige kreukels de antwoorden kunnen vinden op alle hedendaagse en toekomstige vragen.

IS is als zesde de nakomeling van geweld, of van een omgeving die onderworpen is aan verbijsterende wreedheid. Deze heeft geleid tot een groei van deze ziekte en heeft baan gemaakt voor wat we ‘IS-isme’ zouden kunnen noemen. Zoals eerder Irak, is Syrië als een laboratorium alleen gelaten onder een lading bomvaten, een proefterrein voor geweld, dagelijkse massamoorden en hun resultaten.

IS is als zevende het product van het structurele racisme en de uitsluiting die in het Westen plaats vindt voor zoveel jongeren. De haat voor alles wat Westers is, als gevolg van de begrijpelijke vervreemding, heeft veel jongeren hun rug tot deze samenlevingen doen keren en maakt hen pi-

jnlijk genoeg tot potentiële nieuwe tirannen in Irak, Syrië en daarbuiten.

IS, een afschuwelijk, wreed beest, is dus het product van deze zeven vaders. Diens hardnekkigheid hangt af van de voortzetting van de eerder genoemde elementen, in het bijzonder het geweld dat door het regime van Assad in Syrië wordt belichaamd. Diegene die denken dat zich hier tegenover neutraal moeten opstellen, of zelfs steun moeten verlenen aan Assad in de strijd tegen IS-isme zien niet in dat dit regime in feite aan de wortel van het probleem ligt.

Tot dat erkend wordt dat despotisme een ziekte is en geen medicijn. kunnen we enkel verwachten dat er meer doden zullen volgen, van het Midden-Oosten tot de verre uithoeken van de wereld...

[1] Despotisme: een regeringsvorm waarbij één persoon (de despoot) of een kleine groep personen absolute macht heeft.

[2] De zevende vader is een toevoeging van de Nederlandse vertaler.

EEN “DEMOCRATISERINGSPROCES” VANUIT DE LUCHT...

JIHADISME: FASCISME VAN DE 21STE EEUW?

Geschreven door Tommy Ryan, februari 2015

Naar aanleiding van een oproep voor de demonstratie tegen de nieuwe oorlog in Palestina en de oproep tot steun voor de bevolking in Palestina, ontvingen wij met de Anarchistische Groep Nijmegen (AGN) meerdere vragen over onze positie wat betreft Jihadisme en het Islamitisch terrorisme. Deel van de vraag was of wij anarchisten in Jihadisme ook het bruine gevaar van de 21ste eeuw zien. Dit is een pittig onderwerp waar ik wat meer helderheid in zal proberen aan te brengen.

Een deel van die 'pittigheid' zit hem in het feit dat er van veel verschillende kanten aan het onderwerp getrokken wordt. Het is belangrijk om volledig te zijn omdat je voor je het weet lipservice bied aan allerhande reactionaire elementen. Voor je het weet bied je munitie voor racisten die staan te trappelen om kritiek op de radicale Islam te vertalen tot racistische politiek, verdedig of bevestig je de retoriek van de staat en hun monopolie op geweld of verdedig je Jihadistische groeperingen wiens strijd uiteindelijk niet de doelen dient waar wij voor strijden; het risico is dus dat je wordt meegesleurd in het verhaal van een ander. Dit wetende mag en hoeft dit echter niet betekenen dat we hier dan maar niet over nadenken of een mening over proberen te vormen.

De gemene deler van al eerder genoemde krachten is dat we constant in een positie gedreven worden waarbij we het ene onrecht moeten verkiezen boven het andere. Dit terwijl er ook een niet minder legitieme mogelijkheid is om meerdere vormen van misdaad te verwerpen. In de actualiteit is dit ook van toepassing op de huidige oorlog in Palestina, naar aanleiding we de eerder genoemde vraag ontvingen.

We zouden net zo goed de misdaden van Hamas als die van Israël kunnen

veroordelen, daar beide groepen burgerdoelen aanvallen. De realiteit dwingt ons echter ook te kijken naar schaal, verhouding en vooral wie er uiteindelijk de tol betaald. Net als bij zoveel asymmetrische oorlogen is ook in Gaza de grote verliezer overduidelijk: de gewone bevolking.

Het anti-imperialisme bied een verhelderende blik op een dergelijk conflict. In de politieke wetenschap betekend anti-imperialisme de oppositie tegen kolonialisme, het koloniserende rijk, hegemonie en imperialisme. Anti-imperialisme bied oppositie tegen oorlog voor gebiedsverovering die tot doel heeft volkeren van andere culturen te onderwerpen en/of het doel tot territoriale uitbreiding van een land buiten de eerder vastgestelde grenzen. Vanuit dat perspectief is te zien dat, met de al tientallen jaren voortdurende bezetting van Pa-lestijnse gebieden, Israël een bezettingsmacht heeft. Maar het is ook duidelijk dat de antwoorden van het anti-imperialisme niet sluitend zijn als men een revolutionair, internationalistisch en anti-nationalistisch perspectief aanhangt. Als de opmars van imperium gestuit is, houd de onderdrukking 'in eigen land' namelijk niet direct op. Zoals eerder gezegd verexcuseert de ene misdaad de andere niet. En met een consequent kritische blik zal blijken dat de militie die verzet van betekenis kan bieden tegen een imperialistische onderdrukker niet inherent een bevrijder zal zijn.

Wat betreft onze beleving van imperialisme en het verzet hiertegen speelt de media hier een cruciale rol in. We worden door de reguliere media constant verleid om in te zoomen op de misdaden van de radicale splintergroeperingen. En hiermee framen zij onze beleving van angst voor agressie van binnen en buiten waarbij zij zich lenen aan de partij met de meeste militaire macht. De machthebbende partij kan met dit middel in de hand minder machtige groepen beschuldigen van *'terrorisme'* en het eigen handelen formuleren als *'militair ingrijpen'* om 'de orde' te herstellen of als 'zelfverdediging'.

Na deze ontmenselijking van de *'vijand'* als meedogenloze terrorist is alles gelegitimeerd. Resultaat is dat we worden meegezogen in een ingekaderd wereldbeeld waarbij we vervolgens – zoals in Big Brother van George Orwell zo mooi omschreven wordt – om het bloed van de 'vijand' moeten schreeuwen.

Buiten het beeld van de camera vinden echter op grote schaal verge-

lijkbare of zelfs grotere misdaden plaats. Denk aan de vele doden die vallen door westerse bombardementen in bijvoorbeeld Afghanistan of Irak. Achter elk van de onschuldige[1] doden door bombardementen met drones schuilt net zo'n persoonlijk drama als bij een bus met burgers die in Israël of Irak werd opgeblazen.

Het gebrek aan diepgang in de media over een belangrijke voedingsbodem voor de radicale Islam komt omdat dit de hele huidige wereldorde ter discussie zou stellen. Als je een beetje verder kijkt wordt namelijk al snel duidelijk dat veel van de radicale Islamistische groepen in het Midden Oosten en Afrika een direct product zijn van imperialistische en koloniale politiek en oorlogen van het Westen en Rusland. Ze vinden hun oorsprong in:

1 de bezetting door imperialistische krachten – zowel militair als economisch; **2** de systematische ontzeggen en schending van primaire mensenrechten voor de lokale bevolking; **3** de vernietiging door het Westers imperialisme van de meeste socialistische/seculiere verzetsgroeperingen.

Dit betekent niet dat de misdaden van de underdog direct verexcuseert moeten worden. Buiten het feit dat ons beeld van Jihadistische groepen door de beschikbare informatie soms ernstig vertekend is, denk ik dat je veilig kunt stellen dat groeperingen als Hamas, Hezbollah, Boka Haram en IS reactionaire groeperingen zijn en daarom oppositie verdienen. Belangrijk is echter wel hoe zij bestreden worden en door wie. Dit soort groeperingen ongebreideld bestrijden met Westelijk kapitalisme of zo befaamde *'democratie'* zal nooit de vrijheid en gelijkheid brengen waar wij voor staan, enkel meer ellende.

Ik denk dat bij een aanzienlijk deel van de mensen die zich aansluiten bij radicale groeperingen in hun kreet van woede ook een roep om zelfbeschikking en eigenrichting zit. De waanzinnige onderdrukking die een groep als Islamitische Staat (IS, voorheen ISIS) toepast is echter zo reactionair dat deze niets dan oppositie verdient. De belangrijkste vraag bij de behandeling van dit vraagstuk is dan ook of we te maken hebben met daadwerkelijk verzet tegen onderdrukking en voor bevrij-ding of slechts met verzet tegen een concurrent in de uitoefening van de heerschappij.

Toch blijft het, om terug te gaan naar de hoofdvraag of *“Jihadisme het*

bruine gevaar van de 21ste eeuw is”, lastig hier goed antwoord op te geven. De term fascisme is nogal aan inflatie onderhevig en wordt te pas en onpas gebruikt. Ik weet inhoudelijk te weinig van de ideologie van de radicale Islam. Ik ken enkel de verhalen uit de reguliere media van de dwang en het geweld dat zij uitoefenen om een specifieke vorm van religie en de daaraan ontleende maatschappelijke normen aan anderen op te leggen. Je zou kunnen stellen dat men door middel van geweld en angst eenheid probeert af te dwingen, en dat men alles wat daarbuiten valt uitsluit en bestrijdt. Daar heb ik als anarchist uiteraard groot bezwaar tegen. Maar of de term 'fascisme' van toepassing is? Dat weet ik niet.

Wat ik wel weet, is dat er met tunnelvisie naar de wereld wordt gekeken. De ongenuanceerde angst voor 'het vreemde' als grootste bedreiging voor “ons bestaan” is naar mijn mening onterecht. In het Westen hebben wij namelijk onze eigen groepen verwilderde – voornamelijk – mannen die in de naam van “de Witte Natie” militante trainingen houden in de bossen van Europa.

Uiteindelijk zijn deze groepen dicht bij huis en volgens mij voor ons revolutionairen een net zo of directere bedreiging. Zij zijn de neo-nazi's in Duitsland, die sociale centra aanvallen met spijkerbommen en 'nationaal-bevrijde zones' uitroepen; zij zijn de rechtse knokploegen van Jobbik in Hongarije die Roma-gemeenschappen uitsluiten en aanvallen; zij zijn de Gouden Dagenraad in Griekenland, met sterke banden binnen politie en het leger en die onze kameraden, vakbondsleden en migranten doodsteken of met zuur aanvallen; zij zijn de rechtse hooligans die gayparades voor de gelijke rechten van homoseksuelen aanvallen. Dit zijn grote goed georganiseerde organisaties en bewegingen die de geest van onze samenleving vanuit een blinde hoek vergiftigen. In tijden van ernstige identiteitscrisis steken ook Christelijk fundamentalisme en wit fascisme de kop weer op. Naar buiten kijken is echter makkelijker dan in de spiegel kijken en verantwoordelijkheid nemen.

Daarmee wil ik niet zeggen dat we dan maar onze ogen moeten sluiten voor het Jihadisme en diens bedreiging voor de vrijheid, gelijkheid en eigenrichting. Ik pleit voor een standpunt waarbij we de ogen scherp en alert open houden voor álle potentiële onderdrukkers van morgen. Er

wordt vanuit de anarchistische hoek weinig geschreven over religieus (Islamitisch) fanatisme. Wat betreft Jihadisme denk ik echter dat kameraden die meer culturele achtergrond met dit soort groepen delen een veel betere analyse van de problematiek kunnen geven en een effectiever antwoord kunnen formuleren. Net als wij dat waarschijnlijk beter kunnen voor wit fascisme.

[1] Ik wil hiermee geen zins zeggen dat er dan ook 'schuldigen' zijn en al helemaal niet dat zij wél verdienen gedood te worden.

PREDIKENDE IS-MILITANT IN SYRIË VERSPREID ‘DE WAARHEID’…

EEN UNIVERSALISME MET DODELIJKE BIJWERKINGEN

Geschreven door Jean Rokbelle; dit artikel verscheen onder de titel 'Universalismus mit Tödlichen Nedenwerkungen" in Analyse und Kritik #596, september 2014; vertaling door Tommy Ryan

ISLAMISME EN SALAFISME ALS FASCISTISCH TE KENMERKEN DOET TE KORT

Tot voor kort leek het zo vaak racistisch geladen Duitse *"Islamdebat"* iets aan hardheid verloren te hebben. De anti-islamitisch gemotiveerde aanslag van Anders B. Breivik in Noorwegen, de veelbelovende protesten van de Arabische en Noord-Afrikaanse protestbewegingen en niet te vergeten de NSU-moorden[1], hebben de argumenten van veel zelfverklaarde "Islamcritici" doen verstommen. Deze ontwikkeling lijkt zich op het moment weer om te draaien. Met de deels catastrofale ontwikkeling van de Arabische Lente, een discussie over een Salafistische "Sharia-Politie"[2] in Duitse steden en een onverbiddelijke voortgang van de jihadistische Islamitische Staat (IS) in meer en meer landen in het Midden Oosten en Afrika worden de stemmen van "Islamcritici" en anti-moslimracisten weer sterker.

Hiermee samenhangend beleeft ook het begrip Islamfascisme (of Islamofascime) nieuwe populariteit. De media stelt een samenhang tussen Hamas en de IS voor, en die laatste wordt weer met het Nationaal Socialisme vergeleken. Het Duitse tijdschrift Cicero vroeg zich op hun cover van hun juli-uitgave bijna onschuldig af *"Is de Islam het Kwade?"*, en kort geleden heeft ook de Duits-Egyptische auteur Hamed Abdel Samad met zijn bestseller Het Islamitisch Fascisme het debat over het verwantschap van fascisme en islam weer aangewakkerd. Hierin kreeg

men van het linkse magazine Konkret tot de nieuw-rechtse krant Junge Freiheit bijval.

"WEDEROPSTANDING VAN HET FASCISME"

Een vermeend verwantschap tussen de Islam en het fascisme is aanleiding voor de veronderstelling van een nauwe samenwerking of op z'n minst een sympathie tussen islamitische Arabieren en Europese fascisten. Zo is er tegenwoordig nauwelijks nog discussie over het Israël-Palestina-conflict en de geschiedenis van de Islam zonder dat hierbij wordt verwezen naar de "Mufti" van Jeruzalem Mohammed Amin al-Husainni. Hij had met het Nationaal Socialisme gecollaboreerd, wat voor velen dient als een bewijs voor de bewondering van 'de Palestijnen' voor het Nationaal Socialisme. Als verder bewijs wordt de op moslims ingespeelde Nazi-propaganda uit in de jaren '40 aangevoerd, die in kranten, pamfletten en radioprogramma's in het Midden-Oosten werd verspreid en uitgezonden. Weer andere historici proberen sympathie voor de Nazi's van het voor de islamistische beweging zeer invloedrijke Egyptische Moslimbroederschap te bewijzen. Hiermee zouden directe overlappingen tussen fascistische en islamistische ideeën aangetoond worden. Het Islamisme[3] is het hedendaagse spook van het fascisme, zo klinkt het argument van diegene die spreken van het begrip Islam-fascisme.

Al deze onderzoeken hebben echter aan een overeenkomstige zwakte; ze zijn door historici gedaan die allen als vakgebied Europees fascisme hebben en geen Arabische en Islamistische geschiedenis. Omdat vaak de zo nodige taalkennis ontbreekt, worden deze werken door een focus op Duitse en Engelse bronnen gekenmerkt. Oorspronkelijke Arabische bronnen en nieuwe onderzoeken blijven ongebruikt, net als de vele Arabische stemmen van liberale, islamitische en communistische tegenstanders van het fascisme. De Nazi-propaganda in het Midden-Oosten werd over het algemeen door veel Arabieren kritisch ontvangen.

Ondertussen hebben de in het Midden-Oosten gespecialiseerde historici en Islamwetenschappers – als Israel Gershoni, Götz Nordbruch of René Wildangel – het grootste deel van de eerder genoemde beweringen door middel van Arabische bronnen gerelativeerd of weerspro-

ken. De racistische ideeën van de Nazi's in het bijzonder, leidde bij veel Arabieren tot een afwijzing. Zelfs het Moslimbroederschap zag in Nazi-Duitsland en het fascistische Italië de representatie van een racistische, nationalistische en imperialistische aanval van Europa op de Islam en het gehele Midden-Oosten. Dat toont Israel Gershoni, die in zijn werk geschriften van de groepering analyseert.

De Britten gaven macht aan de tot "Mufti"[4] verklaarde al-Husaini, die echter geen noemenswaardige theologische opleiding had genoten. Al-Husaini was een rabiate antisemiet en Nazi-collaborateur en zijn rol voor de Palestijnse bewegingen het het Islamisme worden sterk overdreven. Zo verklaarde een Israëlische biograaf van de "Mufti" dat hij na zijn dood uit het collectieve bewustzijn van de Palestijnen verdwenen is zonder enige noemenswaardige sporen na te laten.

FALENDE ANALYTISCHE SELECTIVITEIT

Het grootste tekort van het begrip Islamfascisme is dat het de veelzijdigheid van het Islamisme niet ziet. De meeste verschillende Arabische- en moslim-organisaties worden onder het woord samengevoegd, ongeacht hoeveel ze met de Islam van doen hebben. Met blik op deze selectiviteit is het dan ook niet verrassend dat veel boeken over het zogenaamde Islamfascisme eerder pseudowetenschappelijke verhandelingen of politieke strijdschriften zijn.

Het ideologische en institutionele verschil met fascisme is van tijd tot tijd dan ook enorm. Voor fascistische bewegingen zijn bijvoorbeeld charismatische leiders karakteristiek. Deze vind men bij de meeste islamistische groepen niet terug. Een dergelijke cultus rondom één persoon zou op zijn minst de religieuze overtuiging tegenspreken. Juist door Salafisten wordt een te grote focus op een menselijk leidersfiguur als een vorm van verafgoding gezien, waarmee dit één van de ergste zonde van de moslim is.

Één van de belangrijkste verschillen ligt echter in de universele aanspraak van de Islam. Deze heeft weinig met het *Bloed en Bodem*, volk of ras van het beperkte fascisme gemeen. Het Salafisme en aanverwante vormen van het Islamisme kennen geen Natie in de conventionele zin. Moslims

met deze opvattingen zijn namelijk noch door hun etnische of herkomst als “ras”, noch door territoriale factoren met elkaar verbonden. Het enige wat telt is de gemeenschappelijke geloofsbelijdenis. Groepen als de IS maken gebruik van deze overtuiging als ze wereldwijd aanhangers werven. Behalve dat de IS zich trots in propagandavideo’s presenteert met aanhangers uit verschillende landen, vereenzelvigt het zich ook met blinden en andere mensen die niet binnen de niet-gehandicapte norm vallen.

Deze diversiteit geldt als bewijs voor het universele van de islamistische heilige boodschap. Alle anderen – ook die moslims die niet de Salafistische opvatting van de Islam delen – worden daarentegen als ongelovigen behandeld. In geval van oorlog moet deze tegenstander van de Salafistische Islam in het beste geval beschermingsbelasting betalen en daarmee leven als gediscrimineerde minderheid. De “keuze” is conversie tot de Islam of als vijand tot de dood bestreden te worden. In de basis staat echter voor ieder de mogelijkheid open deel van de moslimgemeenschap (dwz. Salafistische gemeenschap) te worden – deze aanspraak is binnen Islamistische bewegingen universeel.

UNIVERSALISME BIEDT ORIËNTERING

Juist dit vermeende universalisme oefent op jongeren wereldwijd een enorme aantrekkingskracht uit. Hier zijn het op het moment de Salafisten die hun preken in het Duits houden en daarmee een breed publiek van moslims en moslima van verschillende migratieachtergronden aanspreken. Terwijl men zich in de vele moskeeën waar in het Turks gepredikt wordt niet thuis voelt.

Het strak gestructureerde wereldbeeld van het Salafisme levert een tweedeling in de wereld op tussen goed en kwaad. Het biedt hiermee een houvast die zo veel perspectiefloze jongeren zoeken. Dit geldt het sterkst voor jongeren die zich als slachtoffer zien van maatschappelijke verhoudingen, zij het door slecht betaalde banen of algehele werkloosheid, en eveneens door de ervaring van uitsluiting in een meerderheidssamenleving. Een conversie naar de Salafistische Islam bied voor jongeren met een ommekeer van deze “slachtofferrol”. Aan de “goede kant” staan de “verlichte” Salafisten, die volledig tegenover-

gesteld zijn aan de “materialistische” wereld van de ongelovigen (Kuffar), die ongeacht hun afkomst de “rechtvaardigen” onderdrukken. Deze slachtofferrol bied de kans aan de “goede kant” te komen staan en biedt zekerheid voor een ultieme wraak op hun tegenstanders in het “Einde der Tijden”.

De complexiteit van sociale en politieke samenhang wordt door zo’n wereldbeeld enorm gereduceerd. De identificatie met de islamitische “goede kant” en het daarmee verbonden Goddelijke plan, werkt voor het Salafisme enorm identiteitsvormend en breekt met het “materialistische” en consumentistische pad. Dit alles heeft het Salafisme vandaag tot een relatief succesvolle jeugdbeweging gemaakt en zelfs Duitsers zonder familiaire banden met de Islam voelen zich door de veelbesproken gemeenschap van Salafisten aangetrokken.

Hoewel er uiteindelijk significante verschillen tussen Fascisme en de verscheidene vormen van het Islamisme, betekent dit op geen enkele manier dat de islamistische beweging als het Salafisme niet gevaarlijk is – in tegendeel zelfs. Juist het Salafisme laat zich sterk tekenen door Jodenhaat, mannelijk chauvinisme, militarisme en andere gevaarlijke ideologieën. En het kan op deze vlakken wel degelijk met het Fascisme in verband worden gebracht. Een fundamenteel verband tussen het Fascisme en Salafisme leggen doet hier echter de verschillen te kort – hoe ernstig men echter ook deze gevaren

[1] NSU: de neonazistische terreurgroep NSU (Nationaal Socialistische Ondergrond) pleegde in de loop van 2000 tot 2006 tien moorden: 8 Turkse slachtoffers, één Grieks slachtoffer en een politieagente. De zaak is in Duitsland omstreden door een opéénstapeling van racistische schandalen. Zie voor meer info: http://nl.wikipedia.org/wiki/NSU-moorden

[2] September 2014 is in de Duitse stad Wuppertal een klein groepje mannen s’nachts de straat op gegaan met hesjes die de tekst ‘Sharia Politie’ droegen. Volgens diverse kranten intimideerde ze mensen en probeerden ze de ‘sharia’ te handhaven door mensen op te roepen o.a. alcoholgebruik en kansspelen af te wijzen.

[3] Islamisme: ook wel de politieke Islam is een verzameling van politieke ideologieën binnen de islam gebaseerd op een conservatieve, letterlijke (of ‘literalistische’) interpretatie van de Koran en de Hadith

[4] Mufti: hoge wetsgeleerde in de islamitische wetgeving

IN HEEL EUROPA KLONK KORT DE SLOGAN 'IK BEN CHARLIE'

HOE EEN OORLOG THUISKWAM

Geschreven door Tommy Ryan, januari 2015

DE AANSLAG OP CHARLIE HEBDO

7 januari vond er een terreuraanslag van Jihadisten plaats in het centrum van Parijs, gericht tegen het satirische magazine Charlie Hebdo. Dit naar aanleiding van een spotprent van de profeet Mohammed die eerder in het magazine werd geplaatst. Bij de aanslag werden medewerkers van het blad vermoord en kwamen een aantal agenten om het leven. De media heeft over het precieze verloop van deze aanslag en de daarop volgende klopjacht al veel bericht. Daarom zal ik daar op het moment niet verder op in gaan.

Wat ik belangrijker vind, is in te gaan op de aanleiding van een gebeurtenis als die van afgelopen januari en te kijken naar de mogelijke gevolgen en strategieën ertegen.

Maatschappelijk veroorzaakte (en veroorzaakt) de aanslag veel onrust. Zo’n gerichte aanslag op een burgerdoelwit is een heftige en verontrustende daad. Men ging dan ook massaal de straat op om zich uit te spreken tegen de terreuraanslag en als steunbetuiging met de nabestaanden onder de leus “Je Suis Charlie”. Al snel volgden ook de vele politici met verklaringen dat “dit een aanslag is op de (pers)vrijheid” en dat “we samen staan tegen terreur en hiervoor niet zullen wijken”. Deze uitspraken klonken van de Franse president François Hollande tot Duitse Bondskanselier Angela Merkel, van Mark Rutte tot een veelvoud aan invloedrijke en minder invloedrijke internationale politici. De ogenschijnlijk begrijpelijke leuzen verstoren echter zeer problematisch de gebeurtenissen en zij kunnen onze samenleving een gevaarlijke kant op drijven.

Diegene die via de media namelijk zo hard roepen dat het een aanslag was op onze vrijheid, zijn juist diegene die de grootste bedreiging voor onze vrijheid vormen. In heel Europa staan politici te trappelen om verzoeken in te dienen voor vergaande anti-terreurwetten die in werkelijkheid de vrijheden waarover zij spreken aan de ketting zullen leggen. Zo moeten we niet vergeten dat ironisch genoeg het de Franse Staat zelf was die in de jaren ‘70 het satirische magazine Charlie Hebdo verbood – toen nog Hari-Kiri genaamd – omdat het blad de toenmalige president belachelijk maakte.

Een kleine greep uit de anti-terreurvoorstellen laat al snel zien wat de gevolgen zullen zijn: vergaande anti-radicaliseringsprogramma’s - is het afwijzen van de huidige politiek ‘radicalisering’? - paspoorten afpakken van mensen die verdacht worden – verdacht is niet veroordeeld, gestraft dus op basis van verdenking – nóg verdergaande internetcontrole, een verbod op de versleuteling van informatie, de roep van de politiebond dat de politie zwaardere wapens nodig zou hebben en sneller geweld mag gebruiken (zonder hier verdere verantwoording voor af te hoeven leggen). De lijst is lang en verontrustend. Verontrustend omdat al deze middelen ook ingezet worden in tijden van oproer tegen overheden die juist ons onze vrijheid ontnemen. Zij die in opstand komen worden overal ter wereld als terrorist gekenmerkt en daarmee wordt je dus slachtoffer van de bij dit soort gebeurtenissen uitgerolde repressieve wetgeving.

WETTEN MET VERGAANDE GEVOLGEN DIE NIETS DAN SCHIJNVEILIGHEID CREËREN

Daarbij geven deze wetten een vals gevoel van veiligheid. Individuele terreuraanslagen zoals die op Charlie Hebdo zullen nooit voorkomen kunnen worden. Een voorbeeld van omstreden antiterreurwetgeving is die om data van mensen massaal op te slaan. Deze wet staat in Duitsland klaar maar was al in werking in Frankrijk; het voorkwam niets. Deze wetten zullen alleen leiden tot nog verdere controle van de staat over diens inwoners.

Als we beter kijken naar wat er is gebeurd in Europa, zullen we niet kunnen ontkennen dat de gebeurtenis van afgelopen januari een direct

gevolg is van imperialistische oorlogen in het Midden-Oosten en de geïnstitutionaliseerde en maatschappelijke uitsluiting. De roep van politici dat “we moeten zo blijven als ‘we’ zijn” is dan ook op twee manieren problematisch. Ten eerste zijn ‘wij’ namelijk helemaal geen één met politici. Ten tweede moet de huidige politiek van het ‘Westen’ wat betreft oorlog en geïnstitutionaliseerd racisme ook zeker niet blijven zoals die is.

De Westerse binnen- en buitenlandse politiek zijn juist één van de belangrijkste oorzaken dat de mensen in het Midden-Oosten zo boos zijn op het Westen. Jongeren met een andere culturele achtergrond hier, zijn vervreemd van de samenleving door structurele uitsluiting. Mensen in het Midden-Oosten worden bruut onderdrukt door dictators waarmee het Westen bondgenootschappen heeft (Tunesië, Lybië, Egypte, Syrië, Saoedi Arabië, Jemen, Quatar om er een paar te noemen). Als direct gevolg van de koloniale uitstapjes van het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk heerst zware etnische en religieuze verdeeldheid - zo van de tekentafel door het opdelen van grond dwars door etnische en religieuze spanningen heen.

Men leeft in veel landen massaal in armoede en lijdt aan extreme fysieke en psychologische schade door tientallen jaren van oorlog door Rusland en de Verenigde Staten. De oorlogen waar de VS en diens bondgenoten zich al decennia schuldig aan maken hebben al honderdduizenden mensen het leven gekost. De bommen van drones maken nog dagelijks burgerslachtoffers, ongemerkt, ver weg.

Dacht je dat de aan stukken gereten lichamen van de op afstand bestuurde raketten schonere doden achterlaten? Dacht je dat de daders van de aanslag op Charlie Hebdo anders zijn dan Anders Breivik, die in 2011 in Noorwegen 92 mensen bij een aanslag vermoordde? Denk je dat de slachtoffers van de drones die in onze naam vliegen boven Irak, Afghanistan, Pakistan, Syrië, een ander soort slachtoffers zijn dan de slachtoffers van de aanslag op Charlie Hebdo?

MEER ‘ANTI-TERREURWETGEVING’ OF BOMMEN ZULLEN GEEN OPLOSSING ZIJN

Oorlogen ontnemen ons alles. Dat maakt boos, wanhopig en het bestaan

uitzichtloos. Zolang er in het Midden-Oosten in onze naam oorlog wordt gevoerd, lopen wij het risico doelwit te worden van extremisten. Meer ‘anti-terreurwetgeving’ of bommen zullen geen oplossing zijn. Sterker nog ze zijn voor een deel de oorzaak. Het is van belang in te zien dat de tragische gebeurtenissen van afgelopen januari een direct gevolg zijn van de oorlogen in het Midden-Oosten en de discriminatie en uitsluiting van minderheden in onze samenleving.

De enige succesvolle strategie tegen religieus fanatisme en terreur is een strategie van verzet tegen de imperialistische oorlogen die in onze naam gevoerd worden, tegen de uitsluiting en uitbuiting hier lokaal.

We moeten ons verzetten tegen politici, die ons de verkeerde richting op drijven. We moeten ons verzetten tegen een oriëntalistische wereldbeeld waarbij het Midden-Oosten als barbaars en als onderontwikkeld wordt gepresenteerd. Het is tijd dat we hen als onze gelijken zien en behandelen, met dezelfde aspiraties als wij – een leven van vrijheid, veiligheid en eigenrichting.

Het is van groot belang de democratische en revolutionaire krachten in het Midden-Oosten te steunen. De experimenten in Rojava zijn lichtpuntjes in tijden van barbarij. Zij zijn het die wellicht een vrije en gelijkwaardige toekomst kunnen brengen en een antwoord zijn op het extremisme dat door oorlog en vernietiging in werking is getreden. En ze kunnen een antwoord zijn op de onderdrukking die al veel te lang in die regio regeert.

EINDE AAN DE SELECTIEVE SOLIDARITEIT

Geschreven door Harald Etzbach. Dit artikel verscheen onder de titel 'Schluss mit der selectieven Solidarität' in de Duitstalige krant Analyse und Kritik # 599, december 2014; Vertaling door Tommy Ryan.

DE EENZIJDIGE ONDERSTEUNING VAN KOERDISCHE ZELFBESTUUR SPEELT HET ASSAD-REGIME IN DE HAND

Sinds mid-september 2014 is Syrië weer onder de aandacht. Aanleiding is de opmars van de Jihadistische milities van de zogenaamde Islamitische Staat op de Koerdische enclave Kobanê (in het Arabisch 'Ain al-Arab') in het Noorden van het land en de omsingeling van de gelijknamige stad. Sindsdien, en in het bijzonder na het begin van het grondoffensief van de IS tegen de stad in september 2014, wordt over de "slag om Kobanê" dagelijks bericht. Niet veel later begonnen de luchtaanvallen door een door de VS aangevoerde coalitie tegen de stellingen van de terreurmilitie.

De stad wordt verdedigd door de volksverdedigingseenheden van de YPG/YPJ (de bewapende eenheden van de Koerdische Eenheids Partij PYD), meerdere onafhankelijke islamitische brigaden en eenheden van het Vrije Syrische Leger (FSA). Deze hebben midden september met de YPG/YPJ een gemeenschappelijk "aanvalscentrum" onder de naam Burkan al-Firat (Vulkaan van de Euphrat) gesticht om tegen de IS te strijden. Sinds enige tijd strijden ook enige Iraakse-Koerdische Peshmerga-eenheden aan de zijde van de Koerden.

Kobanê is de kleinste van drie Koerdische meerderheids-kantons (de andere zijn Efrîn en Cizîre), die sinds juli 2012 na de terugtrekking van het Syrische regeringsleger dé facto de autonome regio Rojava[1] vormen.

De bewapende eenheden van de PYD namen geen deel aan de Syrische burgeroorlog. In ruil daarvoor hield het regime zich buiten de ontwikkelingen in Rojava. Op deze wijze konden de structuren van zelfbestuur zich hier onder leiding van de PYD relatief ongestoord ontwikkelen.

Minder bekend is dat zulke vormen van zelfbestuur niet enkel in Rojava bestaan. Ook in andere delen van het land die bevrijd werden van de heerschappij van het Assad-regime hebben zich in de loop van de Syrische revolutie honderden lokale comités en andere vormen van zelfbestuur ontwikkeld. Deze structuren hadden echter niet de mogelijkheid zich in een relatieve veiligheid te ontwikkelen zoals dat voor het Koerdische Noorden het geval was. Deze structuren stonden vanaf dag één van hun ontstaan onder druk van de brute aanvallen van het regeringsleger en hun aanverwanten. Op het moment zijn deze zelfde structuren van zelforganisatie en hun activisten doelwit van de aanvallen van de oprukkende IS-milities.

HET ZWIJGEN OVER DE SYRISCHE TRAGEDIE

De intensieve berichtgeving over Rojava staat in schril contrast met het stilzwijgen over de tragedie die zich in andere delen van Syrië voltrekt. Raqqa, in het Oosten van het land, kwam sinds mei 2013 toenemend onder controle van de IS-milities. Sinds augustus 2014 wordt de stad volledig door IS beheerst. In de pers waren er een paar artikelen, een video dook op, waarin de bewoners over hun door de IS-terreur geplaagde leven berichtten[2]. Men kon zo goed als niets lezen over het verzet tegen de Islamisten in Raqqa. Zoals het verhaal van de vrouwen die in de zomer van 2013 voor de gevangenis demonstreerden met de eis tot vrijlating van hun mannen en zonen.

Iets vergelijkbaars geld voor Yarmouk. Het Palestijnse vluchtelingenkamp aan de rand van Damascus wordt sinds december 2012 door Syrische regeringstroepen belaagd. Vandaag de dag leven daar nog zo'n 18.000 mensen; er heerst honger, ziektes tieren er en sinds enige maanden is er geen watervoorziening meer. De sterftecijfers zijn er dramatisch gestegen, vooral onder kinderen en oudere mensen. En de voorbeelden zijn bijna eindeloos: Al-Waer, een stadsdeel van Homs waar 40.000 mensen wonen (van wie de helft van hen vluchteling) wordt door Assad-troepen

omsingeld en regelmatig gebombardeerd; Aleppo, dat zowel door IS-milities als door de regeringstroepen wordt bestookt en waar bomvaten dagelijks onvoorstelbare schade aanrichten; het verzet in de Oostelijke provincie Deir es-Zor, waar de IS 700 leden van een lokale stam vermoord hebben – bijna niets hiervan werd in de openbaarheid gebracht. Cynisch zou je kunnen stellen dat we het even gehad hebben met de misselijke sensatiezucht. Het Syrische conflict duurt gewoon al te lang; doden, geweld en verzet zijn geen nieuwigheden meer.

Verontrustend is, dat we in de politieke linkse beweging met een eveneens selectieve waarneming en duidelijk selectieve solidariteit te maken hebben. Sinds de aanval van de IS op Kobanê heeft zich een internationale golf van solidariteit ontwikkeld. Grote demonstraties, gedragen en georganiseerd door verschillende linkse organisaties vinden bijna wekelijks plaats. Wie in een grote stad woont, kan bijna elke week bijeenkomsten over Kobanê en Rojava bezoeken. In Duitsland zijn er twee linkse initiatieven die geld inzamelen voor de bewapening van de Koerdische strijders. Als men de op het eerste oog aansprekende oproep van de *Neuen Antikapitalistischen Organisation (NaO)* en de *Antifascistischen Revolutionairen Aktion Berlin (ARAB)* leest *("Solidariteit met Rojava. Wapens voor de YPG/YPJ")*, valt het op dat de Syrische revolutie überhaupt niet vermeld wordt. In een tweede oproep wordt er enkel gesproken over: "ten midden van de Syrische burgeroorlog verdedigen de Koerden een progressief samenlevingsmodel." Dat is natuurlijk principieel correct. Dat er in Syrië echter ook buiten de grenzen van Rojava krachten bestaan die strijden voor democratie en progressieve ideeën (zoals de bereidheid van zelfgekozen comités), wordt echter buiten beschouwing gelaten.

Nog slechter is de oproep van de *Interventionistische Linken ("Solidariteit met Rojava. Wie, als niet wij? Wanneer, als niet nu?")*, die het daadwerkelijk voor elkaar krijgen om, buiten de tussen aanhalingstekens staande verwijzing dat Rojava in Noord-Syrië ligt, de revolutie in Syrië überhaupt niet te noemen. Wat is de reden van deze hoogst selectieve vorm van internationale solidariteit? Natuurlijk speelt in Duitsland de organisatiegraad van de Koerden een belangrijke rol. De vraag blijft echter of solidariteit daadwerkelijk in deze hoge mate van de al voorhanden

zijnde structuren afhankelijk mag zijn. In een tijd van globalisering van de informatie en de sociale netwerken zijn er geheel nieuwe vormen van internationaal solidariteitswerk mogelijk en nodig – de politieke wil hiervoor vooropgezet.

Ook klopt het niet dat er in Syrië buiten Rojava geen gesprekspartners zijn. Een organisatie als Adopt a Revolution, die sinds het begin van de Syrische revolutie met lokale initiatieven en comités in Syrië samenwerkt, liep hiermee voorop. Vanuit de gelederen van politieke links heeft Adopt a Revolution weinig steun ontvangen. Vaak genoeg werden initiatieven aangevallen, en niet alleen van neo-Stalinistische organisaties en stromingen, die zich meer of minder openlijk aan de zijde van Assad positioneren.

Waarom is er niet al drie jaar een campagne zoals die voor Rojava voor de andere lokale comités? Duidelijk wordt dat het "verhaal" van Rojava voor links makkelijker is om aan te haken. Politieke bewegingen van mensen in de Arabische wereld staan in linkse kringen vaak al snel in het verdachtenbankje als "Islamisten". Deze worden al snel verwisselt met de Islam an sich; seculier wordt aan de andere kant verward met democratisch en vooruitstrevend, wat de ervaringen in de Arabische landen duidelijk weerspreken. (…)

PROJECTIE VAN REVOLUTIONAIRE FANTASIEËN

Omgekeerd dient een sociaal experiment zoals die in Rojava als projectievlak voor allerhande romantische revolutionaire fantasieën. Zo vermeld een delegatie van de campagne TATORT Kurdistan in mei: "Rojava is de poging van een basisorganisatie voorbij de kapitalistische moderniteit en het westerse interventionisme." Dit is niets verder als de oude autonome illusie van de "bevrijdde ruimtes" midden in een vijandige buitenwereld, opgeblazen tot de grote van een hele regio in het Midden-Oosten - een eiland van het Goede buiten tijd en ruimte.

De gebeurtenissen rond Kobanê leiden tot absurde manifestaties. De aanval van IS op Kobanê heeft aangetoond dat de revolutionaire isolatie van Rojava z'n grenzen heeft. Zo heeft de PYD een verhoging van de Westerse luchtaanvallen geëist (wat gezien de situatie verstandig,

maar nog altijd problematisch is). De ontwikkeling van een autonoom Rojava was zonder de Syrische revolutie niet mogelijk geweest. En het succes van het experiment in Rojava hangt van het succes van de gehele Syrische revolutie af. De selectieve solidariteit van westers links versterkt juist op fatale wijze de etnische verdeling die de autoritaire regimes in het Midden-Oosten, als ook de Assad-clan, al decennia inzetten om hun eigen macht te versterken.

Daarbij worden ook tegenstrijdige berichten over het experiment in Rojava verzwegen. Zo heeft de PYD meermaals tegen Koerdische activisten opgetreden en heeft het al voorhanden zijnde structuren van zelforganisatie vervangen voor eigen partijstructuren. Dit heeft in het afgelopen jaar in meerdere steden tot protesten geleid. Het plan een algemene dienstplicht in te voeren stuitte eveneens op weerstand. (…) De regerende volksraad is uiteindelijk eerder een verlengstuk van de PYD, en het doorvoeren van werkelijke economische veranderingen (als bijvb. landverdeling) worden tot op heden niet ondernomen. Dat alles spreekt niet tegen het experiment in Rojava. Veel van wat hier gebeurd is een reactie op een noodsituatie, en het proces is nog open. Serieuze solidariteit moet deze dingen echter wel in de gaten houden en kritisch blijven in plaats van zich tevreden te stellen met dromerige fantasieën.

Iets positiefs om mee af te sluiten: een werkelijke vooruitgang is de bereidheid van de YPG/YPJ om in Kobanê samen te werken met de brigades van de FSA. (…) Het commando van de YPG heeft deze samenwerking eind oktober in een verklaring aangekondigd. Bovendien toont de YPG zich niet alleen verantwoordelijk voor Rojava, maar ook voor heel Syrië. Ook voor Westers links is het tijd de oriëntalistische bril af te zetten en de democratische krachten overal in Syrië te ondersteunen. Deze verdienen onze solidariteit net als de strijders in Rojava.

[1] Aan de terugtrekking van de troepen was openbaar een overeenkomst tussen het regime in Damascus en de PYD voorafgegaan. Kobanê is het enige kanton waaruit het leger van het Assad-regime zich compleet heeft teruggetrokken; in het kanton Cizîre bevinden zich nog militaire locaties van het regime.

[2] Goede informatie – meestal in het Arabisch – is te vinden via het initiatief Raqqa is Being Slaughtered Silently. Zie www.raqqa-sl.com en www.facebook.com/raqqa.sl.

STRIJDER VAN EEN VAN DE VELE MILITIES DIE ACTIEF ZIJN IN SYRIË

DE SYRISCHE REVOLUTIE BESTAAT NIET MEER

Door Elmar Millich, activist bij TATORT Kurdistan; dit artikel verscheen onder de titel "Die syrische Revolution gibt es nicht mehr" in Analyse und Kritik #600, december 2014; vertaling door Tommy Ryan.

EEN REACTIE OP HERALD ETZBACH'S KRITIEK OP DE "SELECTIEVE SOLIDARITEIT" MET KOERDISTAN.

Sinds de Verenigde Staten in een verbond met twijfelachtige despoten Islamitische Staat (IS) als hoofdvijand in het Midden Oosten verklaard hebben, en hen in Irak en Syrië met luchtaanvallen bestoken, heerst er in het politieke establishment en de media de angst dat het Westen zich met het 'kleinere' kwaad van Assad zou kunnen schikken. Daarmee lijkt de voorziene machtswissel in Damascus van de baan.

In AK #599 beargumenteert Harald Etzbach dat de linkse beweging door de eenzijdige solidariteit ten gunste van de Koerdische zelfbestuurde gebieden (Rojava), de democratische oppositie in Syrië negeert en daarmee de heerschappij van Assad ondersteunt: *"De eenzijdige ondersteuning van het Koerdische zelfbestuur speelt het Assad-regime in de hand."* Activisten van de campagne TATORT Koerdistan worden daarbij in relatie tot Rojava verweten *"romantische revolutionaire fantasieën"* te hebben, zonder dat zij oog zouden hebben voor de gehele Syrische situatie.

Het klinkt goed, solidariteit met een *"democratische oppositie"* om zo de "Syrische Revolutie" vooruit te brengen. Maar dat kan niet zonder een analyse van de gebeurtenissen en de actuele machtsverhoudingen in Syrië. De democratische opstand van delen van de bevolking in Syrië in 2011 werd al zeer snel door buitenlandse interventies gekaapt – vooral

door Turkije, Saudi Arabië en Qatar.

DE SYRISCHE REVOLUTIE BESTAAT NIET MEER

Een reactie op Herald Etzbach’s kritiek op de *“selectieve solidariteit”* met Koerdistan.

Sinds de Verenigde Staten in een verbond met twijfelachtige despoten Islamitische Staat (IS) als hoofdvijand in het Midden Oosten verklaard hebben, en hen in Irak en Syrië met luchtaanvallen bestoken, heerst er in het politieke establishment en de media de angst dat het Westen zich met het ‘kleinere’ kwaad van Assad zou kunnen schikken. Daarmee lijkt de voorziene machtswissel in Damascus van de baan.

In AK #599 beargumenteert Harald Etzbach dat de linkse beweging door de eenzijdige solidariteit ten gunste van de Koerdische zelfbestu-urde gebieden (Rojava), de democratische oppositie in Syrië negeert en daarmee de heerschappij van Assad ondersteunt: “De eenzijdige ondersteuning van het Koerdische zelfbestuur speelt het Assad-regime in de hand.” Activisten van de campagne TATORT Koerdistan worden daarbij in relatie tot Rojava verweten “romantische revolutionaire fantasieën” te hebben, zonder dat zij oog zouden hebben voor de gehele Syrische situatie.

Het klinkt goed, solidariteit met een “democratische oppositie” om zo de “Syrische Revolutie” vooruit te brengen. Maar dat kan niet zonder een analyse van de gebeurtenissen en de actuele machtsverhoudingen in Syrië. De democratische opstand van delen van de bevolking in Syrië in 2011 werd al zeer snel door buitenlandse interventies gekaapt – vooral door Turkije, Saudi Arabië en Qatar.

BURGERBEVOLKING GEGIJZELD DOOR DEZE OORLOG

Zij werden door de Westerse staten welwillend ondersteund. Men zag een geopolitieke kans om, doormiddel van indammingspolitiek tegen Iran en diens ‘Shiitische Boog’ Theheran-Damascus, Hezbollah te verslaan. Men hoopte zo, dat na een periode van enige maanden, de Syrische staatstructuur ineen zou storten waarna naar bewezen patroon een aan het buitenland loyale pseudoregering zou kunnen worden geïnstalleerd.

De Koerdische Unie Partij (PYD) betekende in dit spel een stoorfactor. Dit levert hen tot op heden de voorwerping op dat zij overeenkomsten hebben getroffen met de Syrische centrale regering – zo ook in een voetnoot van Etzbach.

Dat de PYD goede redenen had voor die verhouding, om zo een militarisering van de protestbeweging tegen te gaan, toont een korte terugblik: Het is niet zomaar dat in 2011 het Vrije Syrische Leger (FSA) en eveneens de door het Moslimbroederschap gedomineerde Syrische Nationale Raad (SNC) in ballingschap, zich in Turkije bevinden. De soenitische dominantie en de politieke afhankelijkheid van deze oppositieverbanden van Westerse en Arabische staten en vooral Turkije is overduidelijk. Dit stuitte begrijpelijker wijze niet alleen bij de Koerden op scepsis, maar ook bij verschillende andere bevolkingsgroepen als Christenen en Alevieten.

Elk Koerdisch voorstel werd door deze verbonden onder druk van Turkije afgewezen waarbij de discussie bijv. tot “na de Revolutie” werd verschoven. De PYD heeft zich hierom ver van dit verbond gehouden en is een relatie aangegaan met het Nationale Coördinatie Comité voor Democratische Verandering (NCC) in Syrië, dat zich uitspreekt voor een oplossing binnen Syrië door middel van onderhandelingen en verzet tegen buitenlandse militaire interventie.

Het doel van het Koerdische zelfbestuur in Rojava was om – tegen het verzet van andere Koerdische partijen in – de Koerdische gebieden buiten de toenemende proxy-oorlog[1] te houden. Hiervoor waren, naast grote delen van de Koerdische bevolking, ook andere daar levende religieuze en etnische minderheden hen dankbaar. Bovendien vinden miljoenen vluchtelingen uit de oorlogsgebieden er bescherming – in ieder geval tijdelijk. Dat Kobanê inmiddels overeenkomsten vertoont met de aan puin geschoten steden als Homs en Aleppo, hebben de Koerden vooral te danken aan de ondersteuning van IS door de Turkse minister-president Erdogan en niet Assad.

Ondertussen is het geen geheim meer dat er binnen de FSA al lang geen eenheid meer is. In de door Etzbach genoemde strijd om stadsdelen heersen er naast lokale opstandelingen de meest diverse milities. Milities die hun bondgenoten uitkiezen op basis van wie hen op dat moment

geld en wapens betaalt. De burgerbevolking die nog niet de mogelijkheid heeft gehad om weg te vluchten uit deze ruïnesteden zijn de gijzelaars van deze oorlog waar het Syrische leger bij hun bombardementen geen oog voor heeft. Maar ook de zogenaamde gematigde oppositie heeft er geen probleem mee om, vanuit iets ten zuiden van Damascus, woongebieden die in handen van het Syrische leger zijn onder vuur te nemen met mortiervuur of het water- en energienet in het platteland te vernietigen.

Volgens internationale schattingen zijn in Syrië 1500 verschillende milities actief. Hoe hopeloos de situatie is toont het voornemen van de VS aan om nog eens 5000 "gematigde" oppositietroepen militair op te leiden om tegen IS, en mogelijkerwijs later ook tegen Assad, de oorlog in te sturen. Aan de politieke zijde ziet het er niet veel beter uit. Het gebrek aan invloed van de "Syrische Nationale Coalitie" op de gebeurtenissen is zo overduidelijk geworden, dat men hierover in de media het afgelopen jaar nauwelijks nog iets hoort.

In deze situatie [nog] van een Syrische Revolutie spreken is verhelderend. Het begrip burgeroorlog treft de situatie echter ook niet volledig. Het betreft namelijk inmiddels een geïnternationaliseerd conflict waarin Iran, Turkije, Saudi-Arabië en Katar direct of indirect betrokken zijn bij de militaire ontwikkelingen. De Syrische middenklasse zit, voor zover zij nog niet gevlucht is, voor het grootste deel op gepakte koffers. Niemand vertoont zin om verstrikt te raken in een oorlog tussen het Syrische leger en Jihadistische groeperingen.

Dit geld ook voor de Koerdische gebieden. In Rojava is er een groot tekort aan artsen, ingenieurs en soortgelijke specialisten die door de onzekerheid naar Europa of andere delen van Koerdistan gevlucht zijn. De in Syrië verblijvende bevolking is wat betreft hun loyaliteit aan Assad diep verdeeld. Er is geen opstand van "de Syriërs" tegen Assad. Wel zijn er mensen uit alle delen van de Syrische bevolking die ten midden van de oorlogsmisdaden menselijke waarden verdedigen. Met risico op vervolging van alle kanten proberen zij primaire medische hulp en voedingsmiddelen zeker te stellen, mensen op te leiden en politiek verzet op te bouwen. Het is vanzelfsprekend dat deze mensen ons respect en onze solidariteit verdienen.

Wij zijn van mening dat solidariteit met de bevolking in Syrië voor Links op de eerste plaats betekend deze oorlog te stoppen. Dat betekend vooral dat de toevoer van wapens, strijders en financiële stromen naar Syrië moeten worden gestopt. Daarnaast is het van belang om het voorstel van Staffan de Mistura van de Verenigde Naties[2] te overwegen. Hij stelt voor dat vanwege de versplintering van de gewapende krachten, er eerst lokale vredesovereenkomsten moeten worden gesloten. Alleen dan kan er een oplossing worden gevonden voor geheel Syrië. Bewa-pende groepen die zich aan deze oplossing onttrekken, zoals IS en al-Nusra-Front, moeten op bredere basis bestreden worden zoals de YPG met delen van de FSA in de kantons Kobanê en Afrin doet.

Wie gelooft dat het kwaad dat op het moment geschied in Syrië enkel aan Assad te wijten is, en denkt dat met zijn omverwerping de problemen automatisch opgelost zouden zijn, houd een gevaarlijke illusie in stand. Men hoeft maar te kijken naar Libië, waar dit vaak herhaalde sprookje van de afgelopen maanden duidelijk weerlegd word. Gebrek aan militaire ondersteuning door het westen heeft grote delen van de beginnend democratische oppositie in de handen van de Islamisten gedreven.

WAAROM WERELDWIJDE SOLIDARITEIT MET ROJAVA?

Het is de Koerdische beweging tot noch toe gelukt de door hen gecontroleerde gebieden in Noord Syrië buiten een toenemend geïnternationaliseerde, brute oorlog te houden. Daarbij heeft men het onder de moeilijkste omstandigheden voor elkaar gekregen om de verschillende etnische en religieuze bevolkingsgroepen binnen hun zelfbestuur te betrekken. De deelname van vrouwen in de verdediging en het dagelijks bestuur in een door patriarchale verhoudingen gekenmerkte regio zorgt daarbij voor wereldwijde interesse.

De Syrische Koerden hebben zich daarbij niet op hun eigen eilandje teruggetrokken. Afgelopen zomer hebben zij in het naastgelegen Irak tienduizenden Yezidi en Christenen uit het Sinjargebergte van de dood gered. Het was de invloed van de Turkse regering, die oorlog en de vernietiging in de vorm van IS naar Kobanê bracht.

[1] Proxy-oorlog: een oorlog tussen twee (of meer) groepen die niet op eigen grondgebied wordt uitgevochten maar indirect. Voorbeelden zijn de oorlogen in Afrika en Azië tijdens de Koude Oorlog tussen de VS en de Sovjet Unie, maar ook de recentelijke spanningen in Oekraïene komen hiervoor in aanmerking.

[2] Dit argument geeft verder niet de mening van de vertaler weer over de Verenigde Naties.

VERZET IN KOBANÊ HOUDT STAND

Dit artikel verscheen januari 2015 in inBeweging, magazine van de Anarchsitische Groep Nijmegen

EEN INTERVIEW MET DE D.A.F. UIT TURKIJE OVER REVOLUTIONAIRE SOLIDARITEIT

In de reguliere media is er na een grote hype begin november 2014, nog nauwelijks aandacht voor Kobanê – bolwerk van verzet tegen Islamitische Staat (IS) in Rojava, Koerdistan. De strijd rond Kobanê is echter verre van over. Op de grond wordt er nog steeds hard gevochten en bieden de troepen van de YPG[1] en YPJ[2] fel verzet tegen de religieuze fundamentalisten.

De zelfgeorganiseerde verdedigingsgroepen in Rojava – de eerde genoemde YPG en YPJ – hebben vanaf het begin dat zij onder vuur kwamen van de IS om materiële steun gevraagd. De afwachtendheid van de *'internationale gemeenschap'*[3] heeft alles te maken met de economische belangen die meespelen in relatie tot de Turkse staat. In het Zuid-Oosten van Turkije woedt namelijk al tientallen jaren een burgeroorlog van een volk dat zich niet wil laten inkapselen in de Turkse staat, maar dat diens eigen identiteit wilt behouden – de Koerden. Na jaren van burgeroorlog tegen de PKK (Koerdische Arbeiders Partij) is er op het moment een fragiel 'staakt het vuren'. Echter wordt er achter de schermen af en toe hard gevochten.

De PYD, de Syrische zusterorganisatie van de PKK, voert een harde strijd tegen de IS die steeds meer trekken van een proxyoorlog[4] heeft gekregen. De Turkse staat zit namelijk niet te wachten op een revolutionaire autonome regio bij hun op de stoep, bang dat dit ook tot inspiratie kan dienen voor de Koerdische gebieden in Turkije[5], als de 'revolutie' in Rojava slaagt.

Dit leidt ertoe dat Koerdische strijders die hun Syrische broeders en zusters willen steunen bij de grens worden tegengehouden, terwijl er een oogje wordt dichtgeknepen voor de Jihadisten die zich bij de IS willen aansluiten – de vijand van mijn vijand is mijn vriend.

Kameraden van de DAF *(Devrim Anarsi Afaljet, vert. Revolutionaire Anarchistische Actie)* zetten zich actief in voor de strijd tegen de IS, waar op internationaal vlak twijfelend wordt toegekeken of de stad zal vallen. Voor de inBeweging hebben wij contact gezocht met kameraden van de DAF om te vragen naar hun positie wat betreft de revolutie in Rojava, het gewapende verzet, revolutionaire kansen in tijden van burgeroorlog, internationalisme, de verhouding tussen libertaire en autoritaire tendensen de verdere activiteiten van de DAF:

> ***Van een afstand leek de Taksim Gezi-bezetting in lijn met veel andere pleinbezettingen die we de afgelopen jaren internationaal hebben gezien. Het leek een nieuwe kans voor de strijd in het Midden-Oosten om de libertaire agenda voort te zetten ten tijde van conflict en reactie. Hoe kijk je terug op jullie deelname aan de Gezi-opstand en hoe is dit verbonden met jullie deelname aan de strijd in Kobanê?***

“We waren onderdeel van het verzet dat begon om Gezi Park. We namen deel aan het verzet tegen het politiegeweld en het terrorisme van de staat en waren betrokken bij de experimenten met directe democratie erna. Het Taksim-plein was bezet en we hebben actief deelgenomen in het verzet op en achter de barricades. Sinds de aanvang van onze organisatie acht jaar geleden, zijn we tegen alle vormen van onrecht opgestaan – de staat, kapitalisme, patriarchale verhoudingen, ecologische verwoestingen – en we zullen doorgaan.

Dat de woede om Taksim Gezi zo’n grote sociale beweging teweeg zou brengen, had niemand verwacht. Helaas heeft deze woede zich omgezet in campagnes van oppositiepartijen en daarmee zijn alle ervaringen op het gebied van directe democratie verloren gegaan in een race naar de stembus.

Terwijl dat de resultaten van de Taksim Gezi-opstand bediscussieerd werden verklaarde de kantons van Rojava in Zuidwest Koerdistan hun

vrijheid. Ze riepen een revolutie uit tegen Assad's dictatuur en de doelen van Islamistische Staat en opendden daarmee een derde front – zowel tegen de dictatuur van Assad als de fundamentalistische krachten die worden gesteund door de kapitalistische staten in de regio.

Voor ons is er geen verschil tussen onze deelname aan de Gezi-opstand of de Rojava Revolutie. Onze solidariteit met het verzet in Kobanê was niet onze eerste ervaring met de Koerdische vrijheidsbeweging. Als DAF vechten we tegen de assimilatie-politiek[6] van de Turkse staat. Dus als je een anarchistische strijd voert in deze landen, is het eigenlijk geen internationale [maar anti-nationale] solidariteit met de Koerdische vrijheidsbeweging. Wij zijn de mensen van Anatolië tot Mesapotamië en het is onze plicht om te strijden tegen elke machtsrelatie."

Wat was de weerklank in Turkije wat betreft jullie activiteiten voor Kobanê? Begrijpen mensen jullie standpunt?

"Vooral de Taksim Gezi opstand heeft bij veel sociale bewegingen bekendheid gebracht over revolutionair anarchisme. Mensen die zich als onderdeel zien van de sociale oppositie staan er niet meer van te kijken als de DAF zich solidair verklaart met het verzet in Kobanê. Ze begrijpen niet alleen onze standpunten, maar ook revolutionair anarchisme. Georganiseerd anarchisme vindt nu haar weg binnen deze bewegingen. We zijn ons bewust van dit belangrijke proces waarin we ons bevinden en kennen onze verantwoordelijkheid als organisatie. Zoals onze kameraden in Griekenland in 2008 al zeiden: *"onze tijd is aangebroken."* We proberen om onze positie publiekelijk duidelijke te maken om zo het anarchisme te socialiseren."

Zijn er nog steeds mensen van de DAF bij de grens met Syrië zoals in de eerste dagen van de aanval op Kobanê? Toen waren er menselijke ketens om te voorkomen dat er nieuwe Jihadi's de grens over zouden gaan, en tegen de beperkingen van het Turkse leger die Koerden tegen hield.

"Er zijn nog steeds kameraden aan de grens, al wordt de repressie van de Turkse staat wel sterker. De kameraden aan de grens doen geweldig werk. We zullen de bedreigingen van de Turkse Staat niet toe staan, en zij geven een duidelijke bericht af. We zijn er zeker van dat de over-

winning nabij is. Recentelijk waren kameraden van de Anarchistische Vrouwenbeweging (onderdeel van de DAF) in de regio. Zij sloten zich aan bij het Congres voor Jonge Vrouwen, georganiseerd door de Koerdische beweging. De DAF zal zich blijven inzetten voor de Revolutie in Rojava die pas net begonnen is.”

Internationaal lijkt er een behoorlijke discussie gaande binnen de anarchistische beweging over of de strijd in Kobanê gesteund moet worden en in hoeverre er werkelijk sprake is van een sociale revolutie in Rojava. Zijn jullie bekend met deze discussie en wat is jullie mening hierover?

“Om te beginnen hebben we internationale solidariteitscampagne op poten gezet met anarchistische organisaties van Argentinië tot Rusland. Deze solidariteit was effectief voor het verzet in Kobanê. Dit doet anarchisten in de hele wereld aan iets herinneren: solidariteit is onze kracht.

We nemen deze discussies als waardevol voor de anarchistische beweging. Ze doen ons nadenken over hoe sociaal anarchisme moet reageren op sociale bewegingen. Het is ondenkbaar voor ons om zonder na te denken kant te kiezen voor kameraden die het verzet in Kobanê en de Rojava Revolutie wel steunen.

Als anarchisten moeten we echter ook breken met de intellectuele vooroordelen. Kameraden die de Rojava Revolutie bekritiseren maken de fout dat ze deze sociale revolutie verwarren met een anarchistische revolutie. Daarbij spreken we ook over een revolutie die nog niet gevestigd is maar nog gaande is.

Je kunt meer over deze discussies vinden op libcom.org en anarkismo.net.”

Hoe is de uitwisseling met kameraden in Griekenland? Het lijkt alsof er soms onderwerpen worden uitgewisseld, zoals de steun voor de zaak van Romanos (zie p18). Daarnaast hebben we gehoord dat er misschien een Turks/Griekse editie komt van de krant Apatris. Kun je hier wat meer over vertellen?

“Kameraden van de Anti-autoritaire Beweging (Alpha Kappa) in

Griekenland kwamen naar Istanbul in solidariteit met de Taksim Gezi-opstand. We hebben een solidariteitsrelatie met hen, zoals met de ecologische strijd in Vovuza, het jaarlijkse *Directe Democratie* festival in Thessaloniki, het protest tegen het Soma Bloedbad (sterfte van mijnwerkers in Mei 2014) en recentelijk in de 'Rojava Revolutie panels' in drie steden in Griekenland.

Als DAF besteden we niet alleen aandacht aan onderwerpen binnen onze landsgrenzen. We proberen onze solidariteit als een web uit te bouwen. De solidariteitsactie voor Romanos was er hier één van. Tijdens de opstand van 2008 in Griekenland gingen we ook de straat op. Net als dat we een goede relatie hebben met vrienden van de FAI in Italië. De FAI hield solidariteitsacties voor de werkers van Ermenagildo Zegna in Istanboel die ontslagen werden door een onderaannemer van het hoofdbedrijf in Italië."

Zijn er nog andere vermeldens-waardige projecten waar jullie aan werken?

"We zijn revolutionaire anarchisten en proberen het anarchisme terug bij de mensen te brengen. We proberen te bouwen op onze ervaringen en die van kameraden over de hele wereld.

Wij zijn betrokken bij arbeidsconflicten, stakingen, fabrieksbezettingen om anarchisme te socialiseren binnen de arbeidersklasse.

We zijn in strijd met de patriarchale verhoudingen in een samenleving waar vrouwen vermoord worden door hun mannen, vaders en broers...

We zijn in strijd met de staat en diens fascistische houding tegenover Koerden, Sjiieten, Armeniërs, Syriërs, Yezdi's... De Turkse staat bestaat bij de gratie van assimilatie, massamoord en immigratiepolitiek.

We zijn in strijd met de ecologische vernietigingen door het kapitalisme, dat de mens centraal stelt in relatie tot de natuur.

We weten dat deze machtsrelaties niet alleen hier te vinden zijn. We leven in een kapitalistisch systeem met staten. Het is moeilijk om de reacties van deze staten en de kapitalisten als individu te bevechten. Hoewel de strijd voor revolutionairen er ook één met zichzelf, zullen we onze strijd moeten uitbreiden. We moeten onze strijd socialiseren, een

nieuwe wereld te creëren en vrijheid concreet vestigen.

We weten dat er kameraden over de hele wereld zijn die zich hier voor inzetten. We voelen ons sterker wetende dat jullie die strijd ook voeren.

Lang leve het anarchisme!

Lang leve vrijheid!"

[1] YPG: Volksvededigings Eenheid

[2] YPJ: Vrouwenverdedigings Eenheid

[3] Internationale gemeenschap: als hierover gesproken wordt, wordt er meestal gesproken op staatsniveau en niet over een wereldgemeenschap van burgers. Ik gebruik deze term hier dan ook cynisch.

[4] Proxy-Oorlog: een oorlog tussen twee (of meer) groepen die niet op eigen grondgebied wordt uitgevochten maar indirect. Voorbeelden zijn de oorlogen in Afrika en Azië tijdens de Koude Oorlog tussen de VS en de Sovjet Unie, maar ook de recentelijke spanningen in Oekraïene komen hiervoor in aanmerking.

[5] Koedistan: een gebied dat zich strekt over Turkije, Syrië, Armenië, Irak en Iran. Tijdens de statelijke opdeling van het Midden-Oosten werden de Koerden uitgesloten van de gesprekken over de verdeling van het land. Hierdoor raakte zij hun rechten op zelfbeschikking kwijt en raakte plots verspreid over 5 landen. Sinds de vele burgeroorlogen in de regio hebben in bepaalde gebieden Koerdische gemeenschappen hun autonomie opgeeist.

[6] Assimilatie: doen opgaan van een minderheidsgroep in een gevestigde gemeenschap, waarbij de geabsorbeerde groep onderscheidende kenmerken verliest

ANARCHISTEN VAN DE DAF SAMEN MET KOERDISCHE STRIJDERS BIJ DE OVERWINNING VAN KOBANÊ, ROJAVA

ANARCHISTISCHE GROEP NIJMEGEN
WWW.ANARCHISTISCHEGROEPNIJMEGEN.NL